Υπόθεση 352/87

Farzoo Inc.
και
Jacobus Albertus Wybrand Maria Joseph Kortmann
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Απαράδεκτο »

Διάταξη του Δικαστηρίου της 27ης Απριλίου 1988 2281

Περίληψη της Διάταξης

Διαδικασία — Προθεσμία ασκήσεως προσφυγής — Απώλεια της προθεσμίας

Η αυστηρή εφαρμογή των κοινοτικών ρυθμίσεων περί των δικονομικών προθεσμιών ανταποκρίνεται στην απαίτηση ασφαλείας του δικαίου και στην ανάγκη αποφυγής κάθε διακρίσεως ή αυθαίρετης μεταχείρισης κατά την απονομή της δικαιοσύνης. Παρέκκλιση είναι δυνατή μόνον αν συντρέχει περίπτωση τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 27ης Απριλίου 1988 *

Στην υπόθεση 352/87,

Farzoo Inc., εταιρία αμερικανικού δικαίου της Πολιτείας του Delaware, ΗΠΑ,

και

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Jacobus Albertus Wybrand Maria Joseph Kortmann, κατοίκου Helmond, Κάτω Χώρες,

εκπροσωπούμενοι από τον I. M. van den Heuvel, δικηγόρο Roosendaal, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Marc Loesch, 8, rue Zithe,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από το νομικό της σύμβουλο Thomas van Rijn, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του άρθρου 2 της οδηγίας 87/137/ΕΟΚ της 2ας Φεβρουαρίου 1987 (ΕΕ L 56, σ. 20),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους M. Mackenzie Stuart, πρόεδρο, G. Bosco, O. Due, J. C. Moitinho de Almeida και G. C. Rodríguez Iglesias, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, K. N. Κακούρη, R. Joliet, T. F. O'Higgins και F. A. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. L. da Cruz Vilaça
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Οκτωβρίου 1987, η εταιρία Farzoo Inc. και ο J. A. W. M. J. Kortmann άσκησαν προσφυγή, βάσει του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ, ζητώντας την ακύρωση του άρθρου 2 της οδηγίας 87/137/ΕΟΚ της Επιτροπής της 2ας Φεβρουαρίου 1987 σχετικά με την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο των παραρτημάτων II, III, IV και VI της

οδηγίας 76/768/ΕΟΚ του Συμβουλίου περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τα καλλυντικά (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/004, σ. 145).

2 Με αίτηση που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 19 Ιανουαρίου 1988, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου. Ζήτησε να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη χωρίς εξέταση της ουσίας, για το λόγο, ιδίως, ότι δεν τηρήθηκε η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής και ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν είναι παραδεκτή προσφυγή ακυρώσεως που στρέφεται κατά οδηγίας.

3 Με τις γραπτές τους παρατηρήσεις επί της ενστάσεως απαραδέκτου, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι μια τυπική υπέρβαση της προθεσμίας την οποία ο διοικούμενος δικαιολογεί επαρκώς δεν θα έπρεπε να συνεπάγεται απώλεια του δικαιώματος. Πριν ασκήσουν την προσφυγή τους, είχαν αρχίσει αλληλογραφία με την Επιτροπή η οποία δεν έκανε καμιά μνεία, στο πλαίσιο αυτής της αλληλογραφίας, σχετικά με την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής στο Δικαστήριο. Οι προσφεύγοντες θεωρούν, δεύτερον, ότι, σύμφωνα με το σκοπό και το περιεχόμενό του, το άρθρο 2 της οδηγίας αποτελεί συγκαλυμμένη απόφαση.

4 Κατά το άρθρο 91, παράγραφος 3, του οργανισμού διαδικασίας, αν δεν υπάρχει αντίθετη απόφαση του Δικαστηρίου, η διαδικασία επί της αιτήσεως σχετικά με ένσταση συνεχίζεται προφορικά. Το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν πρέπει να γίνει προφορική διαδικασία και αποφασίζει, σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφος 4, να αποφανθεί επί της αιτήσεως βάσει των γραπτών υπομνημάτων.

5 Κατά το άρθρο 173, τρίτη παράγραφος, οι προσφυγές που προβλέπονται στο άρθρο αυτό ασκούνται εντός δύο μηνών υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως.

6 Δεν αμφισβητείται, σχετικά, ότι η οδηγία 87/137/ΕΟΚ της Επιτροπής δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 26ης Φεβρουαρίου 1987· οι προσφεύγοντες αναγνωρίζουν, εξάλλου, ότι τελούσαν εν γνώσει του περιεχομένου της οδηγίας από τις 27 Μαρτίου 1987. Όποια από τις δύο αυτές ημερομηνίες και αν πρέπει να ληφθεί υπόψη προκειμένου να προσδιοριστεί το χρονικό σημείο ενάρξεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής που προβλέπει το άρθρο 173, τρίτη παράγραφος, η παρούσα προσφυγή ασκήθηκε εν πάση περιπτώσει εκπροθέσμως. Πράγματι, το δικόγραφο κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου μόλις στις 30 Οκτωβρίου 1987.

7 Όσον αφορά τον ισχυρισμό των προσφευγόντων, κατά τον οποίο υπό ορισμένες προϋποθέσεις η υπέρβαση της προθεσμίας πρέπει να θεωρείται συγχωρητέα, πρέπει να υπομνηστεί η πάγια νομολογία κατά την οποία η αυστηρή εφαρμογή των κοινοτικών ρυθμίσεων περί των δικονομικών προθεσμιών ανταποκρίνεται στην απαίτηση ασφαλείας του δικαίου και στην ανάγκη αποφυγής κάθε διακρίσεως ή αυθαίρετης μεταχειρίσεως κατά την απονομή της δικαιοσύνης (βλέπε ιδίως απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1987, Misset κατά Επιτροπής, 152/85, Συλλογή 1987, σ. 223). Περαιτέρω, οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν ούτε καν επικαλέστηκαν την ύπαρξη περιπτώσεως τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας που τους εμπόδισε να ασκήσουν εμπροθέσμως την προσφυγή.

8 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το δικόγραφο κατατέθηκε καθυστερημένα και ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, χωρίς να υπάρχει ανάγκη να εξεταστούν οι άλλοι ισχυρισμοί που προβάλλουν οι διάδικοι.

Επί των δικαστικών εξόδων

9 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Επειδή οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 27 Απριλίου 1988

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart